

Ο ΑΓΙΟΣ ΚΑΣΣΙΑΝΟΣ

"Αγιος Κασσιανός κάθονταν στὸν Παράδεισο με' ὅλους τοὺς ἄλλους Ἀγίους, καὶ κάθε μέρα λάβαινε τὴ διαταγμένη του διακονία, ποῦ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ χρυσafenio palāti του Θεοῦ. Εἶχε κι' αὐτὸς σὰν τοὺς ἄλλους τοὺς παραδεισίτες, τὸ κελλί του καὶ τὸν ἄγγελο ποῦ τὸν ὑπηρετοῦσε, καὶ πόρευε ζωὴ ἡ χαρὶς αὐτοῦ. Δὲν εἶχε καμμία δουλειὰ νὰ κάνῃ, παρὰ νὰ πηγαίνῃ κάθε πρωτὶ μαζί με' ὅλους τοὺς ἄλλους μπροστὰ στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ νὰ προσκυνάῃ, καὶ ὕστερα ὅλην τὴν ἡμέρα περίπατο μέσα στοὺς λιονόριους κήπους τοῦ Παραδείσου. Στὸ διάστημα αὐτὸ ὅποτε ἤθελε ἔψαλλε, ὅποτε ἤθελε ἔτρωγε κι' ἔπινε, καὶ ὅποτε ἤθελε κοιμῶνταν. Παράδεισος μαθὲς Μιὰ μέρα ἀπὸ τὰς πολλὰς πῆγε καὶ κάθησε σιμὰ στὴ θύρα τοῦ Παραδείσου, καὶ τραβοῦσε τὸ κομπολόγι του. Τὸν εἶδε ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ὁ κλειδοκράτορας τοῦ Παραδείσου καὶ τοῦ εἶπε :

— Κόπιασε. "Αἰέ μου στὸ γραφεῖό μου, νὰ ποῦμε τίποτε, καὶ νὰ σὲ κεράσω κανένα καφφέ . . .

Στὸ προσκάλεσμά τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ὁ Ἅγιος Κασσιανός — φαίνεται θὰ τοῦ τραβοῦσε ἡ καρδιά του τὸν καφφέ ἐκείνη τὴν στιγμή — ἀμέσως σηκώθηκε καὶ μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ θυρωροῦ.

— Προσκυνῶ σας ! εἶπε ὁ Ἅγιος Κασσιανός στὸν Ἀπόστολο Πέτρο, κι' ἔκλινε τὸ σῶμα του.

— Προσκύνα τὸν Θεό ! τοῦ ἀπολογήθηκε ὁ Ἀπόστολος Πέτρος.

— Πῶς τὰ περνᾷς ἐδῶ στὴ θύρα με' τὰ κλειδιά ;

— Κόπος, Ἅγιέ μου, κόπος ! . . .

Κι' ἐνῶ ἐτοιμάζονταν νὰ ξεκολληθῇ τὴν κουβέντα του « τσιὰχ-τσιὰχ ! » ἡ θύρα. Παίρνει τὰ κλειδιά ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καὶ βγαίνει ν' ἀνοίξῃ.

— Ποιὸς εἶναι ; φωνάζει ὁ Πέτρος.

— Εἶμαι μιὰ καραβιά κηρί, καὶ στέλλομαι ἀπὸ τὸν κόσμον στὸν Παράδεισο, ἀπολογιέται ἀπ' ὧ.

— Σὲ ποῖον στέλλεται ;

— Στὸν Ἀν-Νιχόλα.

Βαίνει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος τὴν κλειῖδα στὴν κλειδωνότρυπα καὶ τὴν στρέφει τρεῖς φορές· «Γουουού !!!» ἔστριξε ἡ θύρα ἀνοίγοντας καὶ μπαίνει μέσα ἡ καρabiὰ μὲ τὸ κηρί. Ἐνας ἄγγελος τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ἀκολούθησε τὸ κηρί γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ τὸ κελλί τοῦ Ἀϊ-Νικόλα.

Ἐκλείσει τὴν θύρα καὶ γύρισε στὸ γραφεῖο του, γιὰ νὰ ξακολουθήσῃ τὴν κουβέντα μὲ τὸν Ἅγιο Κασσιανό.

— Πῶς σὲ λένε τὴν Ἀγιωσύνη σου ; Ρώτησε τὸν Ἅγιο Κασσιανό.

— Κασσιανός δοῦλός σας ! Ἀπολογήθηκε ὁ Ἅγιος Κασσιανός.

— Δοῦλος τοῦ Θεοῦ ! τοῦ ἀπήντησεν ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καὶ ὅσο ν' ἀρχίσῃ νὰ πῇ μιὰ κουβέντα «τσιὰχ-τσιὰχ !» χτυπάει πάλι ἡ θύρα. Παίρνει πάλι τὰ κλειδιά ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καὶ βγαίνει ὄξω.

— Ποιός εἶναι ; φωνάζει πάλι.

— Εἶμαι ἓνα καμηλοφόρτι θυμιάμα καὶ στέλλομαι ἀπὸ τὸν κόσμον στὸν Παράδεισο ! Ἀπολογιέται ἀπ' ὄξω.

— Σὲ ποιὸν στέλλεσαι ;

— Στὸν Ἀϊ-Νικόλα !

Βαίνει ὁ Ἀπόστολος πάλι τὴν κλειῖδα στὴν κλειδωνότρυπα καὶ τὴν στρέφει πάλι τρεῖς φορές «Γουουού !» ἔστριξε πάλι ἡ θύρα ἀνοίγοντας, καὶ μπαίνει μέσα τὸ καμηλοφόρτι μὲ τὸ θυμιάμα. Ἐνας ἄγγελος πάλι τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Πέτρου, ἀκολούθησε τὸ θυμιάμα γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ τὸ κελλί τοῦ Ἀϊ Νικόλα.

Ἐκλείσει πάλι τὴ θύρα ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καὶ γύρισε πάλι τὸ γραφεῖό του, γιὰ νὰ ξανακολουθήσῃ τὴν κουβέντα μὲ τὸν Ἅγιο Κασσιανό.

— Καὶ πῶς τὰ πορεύεις, ἅγιε Κασσιανέ μου, ἐδῶ στὸν Παράδεισο ;

— Καλὰ δι' εὐχῶν σας, ἀπολογήθηκεν ὁ Ἅγιος Κασσιανός.

— Οἱ εὐχὲς εἶναι τοῦ Θεοῦ, ἀπήντησεν ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, καὶ ὅσο ν' ἀρχίσῃ νὰ πῇ μιὰ κουβέντα «τσιὰχ-τσιὰχ !» χτυπάει πάλι ἡ θύρα. Παίρει πάλι τὰ κλειδιά ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καὶ βγαίνει ἔξω :

— Ποιός εἶναι ; φωνάζει πάλι.

— Εἴμεστε χίλια ἀσκιὰ λάδι καὶ στελλόμεστε ἀπὸ τὸν κόσμον στὸν Παράδεισο, ἀπολογοῦνται ἀπ' ὄξω μονομιᾶς χίλια στόματα καὶ ἀκολολόγησεν ὅλος ὁ Παράδεισος ἀπὸ τὰς χίλιες φωνές.

— Σὲ ποιὸν στέλλεστε ;

— Στὸν Ἀϊ- Νικόλα !

Βαίνει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος πάλι τὴν κλειῖδα στὴν κλειδω-

νότρουπα καὶ τὴ στρέφει πάλε τρεῖς φορές : « Γουουού ! » Ἔστριξε πάλε ἡ θύρα ἀνοίγοντας καὶ μπαίνουν μέσα τὰ χίλια ἀσκιὰ λάδι. Ἐνας Ἄγγελος πάλι τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ἀκολούθησε τὰ χίλια ἀσκιὰ λάδι νὰ τοὺς δεῖξη τὸ κελλὶ τοῦ Ἀϊ Νικόλα.

Ἐκλεισε πάλε τὴ θύρα ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καὶ γύρισε πάλε στὸ γραφεῖό του γιὰ νὰ ξανακολουθήσῃ τὴ κουβέντα μετὸν Ἅγιο Κασσιανό, ἀλλὰ πάλε ἐκεῖ ποῦ ἀνοίγε τὸ στόμα του γιὰ νὰ πῇ τὸ λόγο : Τσιάκ ! τσιάκ ! Χτυπάει πάλε ἡ θύρα.

Παίρει πάλε τὰ κλειδιά ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καὶ βγαίνει ὅξω.

— Ποιὸς εἶναι ; φωνάζει πάλε.

— Εἶμαι ἓνα χαμπαναριὸ καὶ στέλλομαι ἀπὸ τὸν Κόσμο στὸν Παράδεισο.

— Καὶ σὲ ποιὸν στέλλεσαι ;

— Στὸν Ἀϊ - Νικόλα !

Βάνει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος πάλε τὴν κλειῖδα στὴν κλειδω-νότρουπα καὶ τὴ στρέφει πάλε τρεῖς φορές « Γουουουού ! » Ἔστριξε πάλε ἡ θύρα ἀνοίγοντας καὶ μπαίνει μέσα ἓνα ὑπέρψηλο καὶ ὡμορφο χαμπαναριὸ με πολλὰς χαμπάνες καὶ με πολλὰ ση-μαντρα. Ἐνας ἄγγελος πάλε τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ἀκολούθησε τὸ χαμπαναριὸ γιὰ νὰ τοῦ δεῖξη τὸ κελλὶ τοῦ Ἀϊ-Νικόλα.

Ἐκλειτε πάλε τὴ θύρα ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καὶ γύρισε πάλε στὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ ξακολουθήσῃ τὴν κουβέντα μετὸν Ἅγιο Κασσιανό, ἀλλὰ πάλε ἐκεῖ ποῦ ἀνοίγε τὸ στόμα του νὰ πῇ τὸ λόγο : « τσιάκ - τσιάκ ! » Χτυπάει πάλε ἡ θύρα. Παίρει πάλε τὰ κλειδιά ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καὶ βγαίνει ὅξω :

— Ποιὸς εἶναι ; φωνάζει πάλε.

— Εἶμαι μιὰ ἐκκλησιὰ καὶ στέλλομαι ἀπὸ τὸν Κόσμο στὸν Παράδεισο.

— Σὲ ποιὸν στέλλεσαι ;

— Στὸν Ἀϊ-Νικόλα.

Βάνει πάλε ὁ Ἀπόστολος Πέτρος τὴν κλειῖδα στὴν κλειδω-νότρουπα καὶ τὴ στρέφει πάλε τρεῖς φορές « Γουουουουού ! » Ἔστριξε πάλε ἡ θύρα ἀνοίγοντας καὶ μπαίνει μέσα μιὰ πανώρη ἐκκλησιὰ. Ἐνας ἄγγελος πάλε τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ἀκολούθησε τὴν ἐκκλησιὰ γιὰ νὰ τῆς δεῖξη τὸ κελλὶ τοῦ Ἀϊ-Νικόλα.

Ἐκλεισε πάλε τὴ θύρα, καὶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος γύρισε ξανά στὸ γραφεῖο του, γιὰ νὰ ξακολουθήσῃ τὴν κουβέντα μετὸν Ἅγιο Κασσιανό, ἀλλὰ πάλε ἐκεῖ ποῦ ἀνοίγε τὸ στόμα του νὰ

πῇ τὸ λόγο : « τσιὰχ-τσιὰχ ! » χτυπάει πάλε ἡ θύρα. Παίρει πάλε τὰ κλειδιά καὶ βγαίνει ὄξω :

— Ποιὸς εἶναι ; φωνάζει πάλε.

— Εἴμαστε δέκα χιλιάδες λειτουργίες, καὶ στελλόμεστε ἀπὸ τὸν Κόσμο στὸν Παράδεισο.

— Σὲ ποιὸν στέλλεστε ;

— Στὸν "Αἰ-Νικόλα !

Βάνει πάλε ὁ Ἀπόστολος Πέτρος τὴν κλεῖδα στὴν κλειδω- νότρυπα, καὶ τὴ στρέφει πάλε τρεῖς φορές. « Γουουουού ! » Ἐστρίξε πάλε ἡ θύρα ἀνοίγοντας, καὶ μπαίνουν μέσα οἱ δέκα χι- λιάδες λειτουργίες. Ἐνας ἄγγελος πάλε τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ἀκολούθησε τὲς λειτουργίες, γιὰ νὰ τοὺς δείξῃ τὸ κελλὶ τοῦ "Αἰ-Νικόλα.

Ἐκεῖ ποῦ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος γύριζε τὴ θύρα γιὰ νὰ τὴ σφυλίσῃ ἀκούει μιὰ φωνή :

— Μπάριμπα ! Ἐ γέρο-μπάριμπα ! Μὴ κλείῃς τὴ θύρα, σὲ παρακλῶ, γιὰτὶ ἔχω εἰσιτήριο γιὰ νὰ μπῶ στὸν Παράδεισο, τοῦ εἶπε ἓνας κύριος. Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος τὸν χύτταξε καλὰ καὶ ὅα νὰ μὴ τὸ πιστεῦε τοῦ εἶπε :

— Βγάλε τὸ εἰσιτήριο γιὰ νὰ τὸ ἰδῶ.

Τὸ βγάζει καὶ τοῦ τὸ δείχνει. Τὸ παίρει ὁ Ἀπόστολος Πέ- τρος καὶ τὸ κυττάζει ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. Βάνει καὶ τὰ γυα- λιά του γιὰ νὰ τὸ ξετάσῃ καλλίτερα. Ὡμοιοῦζε σὰν εἰσιτήριο καὶ δὲν ὥμοιοιζε.

— Τί τὸ κυττάζεις ἔτσι, μπάριμπα ; Μπᾶς καὶ δὲ σ' ἀρέσει ; τοῦ εἶπε ὁ κύριος.

— Ποῦθε εἶσαι, παιδί μου ; Τὸν ρώτησε ὁ Ἀπόστολος, μὲ ἀγκυθότητα.

— Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ! Πολίτης Ἑλλήνας !

— Ἀπὸ ποῖο μέρος ;

— Ἀπὸ τὴν Κεφαλλονιά . . .

— Καὶ ποῦ κρατᾷ αὐτὴ ἡ Κεφαλλονιά ;

— Εἶναι νησί, πρὸς δυσμὰς τῆς Στερεᾶς . . .

Ψηλά σ' αὐτὸν τὸν διάλογο πάει μπροστά τους καὶ ὁ Ἅγιος Κασσιανός.

— Ποιὸς εἶναι τοῦ λόγου του, γέρο παππούλη ;

— Εἶναι ὁ Ἅγιος Κασσιανός . . .

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος δείχνει τὸ εἰσιτήριο πρὸς Κασσιανὸ καὶ τοῦ λέγει ἰδιαιτέρως :

— Πῶς σοῦ φαίνεται αὐτὸ τὸ εἰσιτήριο, φίλε μου ; Τὸ νομί- ζεις γνήσιο ;

— Σὰ γνήσια θὰ εἶναι ... τοῦ ἀπολογήθηκε ὁ Ἅγιος Κασσιανός.
 Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος σὰ νὰ μὴ πείθονταν ἀκόμη ἔκαμε
 ἄλλη μιὰ ἐρώτησι στὸν κύριο :

— Κιὰ τί δουλειὰ ἔκανες στὸν τόπο σου ;

— Δικηγόρος.

— Τί θὰ εἶπῃ δικηγόρος. Πρώτη φορά μοῦ παρουσιάζεται
 ἄνθρωπος μὲ τέτοιον ἐπάγγελμα.

Ὁ δικηγόρος ἀκούοντας αὐτὴν τὴν ἱστορίαν εἶπε μέσα του :

— Χαρά σ' ἐμένα ! Ἄν δὲν ὑπάρχει ἄλλος δικηγόρος ἐδῶ
 μέσα ... ἔκανα τὴν τύχη μου !
 Ὑστερὰ γυρίζοντας πρὸς τὸν Ἀπόστολο Πέτρο τοῦ ἀπολο-
 γήθηκε.

— Δικηγόρος, παππούλη μου, λέγεται ἐκεῖνος ποῦ παρουσιάζ-
 ζεται στὰ δικαστήρια καὶ ὑπερασπίζεται τοὺς ἀδικουμένους.

— Ἄα ! Ἔτσι ; Χαίρω πολὺ. Κόπικες μέσα.

— Δὲ θὰ μὲ ὀδηγήσῃ κανένας ;

— Εἶναι εὐκολὸς ὁ δρόμος.

Ὁ δικηγόρος ἔκανε νὰ τραβήσῃ γιὰ μέσα, ἀλλὰ ὁ Ἀπόστο-
 λος Πέτρος τὸν ρώτησε :

— Δὲν μοῦ λές χριστιανὲ μου ; (Ὁ δικηγόρος γύρισε ν' ἀ-
 κούσῃ τὴν ἐρώτησιν.) Εἶδες στὸ δρόμο τίποτε πράγματα νὰ ἔρ-
 χονται γιὰ ἐδῶ ;

— Ἀφῆσθ πίσω μου ἓνα σωρὸ ἐκκλησιῆς, χαμπαναριά, πο-
 λυελαιούς, λαμπάδες, λάδια, λαιτουργιῆς ...

Ἀκούοντας αὐτὰ ὁ Ἅγιος Κασσιανός, πιάνει τὸ χεῖρ τοῦ Ἀ-
 ποστόλου Πέτρου καὶ τοῦ λέγει :

— Σὲ προσκυνῶ καὶ καλὴν ἐντάμωσιν.

— Τὸν Θεό ! ἀπολογήθηκεν ὁ Ἀπόστολος. Ἀλλὰ γιατί
 βιάζεσαι ;

— Τί νὰ κάμω ; Λεῖπω ἀπὸ τὸ κελλί μου ἀπὸ τὸ πρῶτό, καὶ
 μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἔρθῃ κανεὶς νὰ μὲ γυρεύῃ.

— Ὡρα σου καλὴ, κουμπάρε μου, καὶ ὅποτε θέλεις ἔλα νὰ
 τὰ ποῦμε.

Ὁ Ἅγιος Κασσιανός πῆρε δρόμο μαζί μὲ τὸ δικηγόρο. Ὁ
 δικηγόρος τοῦ λέγει :

— Δὲ μοῦ λές, βλάμη, μὲ παίρνεις στὸ σπίτι σου ἀπόψε, ὅτε
 νὰ βρῶ κι' ἐγὼ δικό μου κατοικίδιο ;

— Εὐχαρίστως, εὐλογημένε ! Ἔλα μαζί μου !

Ἔτσι λοιπὸν περπατώντας μαζί ἀπὸ κῆπο σὲ κῆπο, καὶ ἀπὸ
 περιβόλι σὲ περιβόλι, ἔφτασαν στὸ κελλί τοῦ Ἀγ. Κασσιανοῦ.
 Ὁ δικηγόρος ἔβγαλε τὴ πέννα του καὶ τὸ καλαμάρι του καὶ τὰ

ἔβαλε ψηλὰ σ' ἓνα τραπεζάκι, καθὼς κι' ἓνα δέμα ἄσπρο χαρτί.

— Τί εἶν' αὐτά; Τὸν ρώτησε ὁ Ἅγιος Κασσιανός.

— Τῆς τέχνης ἐργαλεῖα! Ἀπήντησεν ὁ δικηγόρος.

— Καὶ τί τέχνη κάνεις;

— Τὴν ἐπιστήμην μου! Δὲν ἤκουσες ὅτι εἶμαι δικηγόρος;

— Ἦκουσα ὅτι εἶσαι δικηγόρος, μὰ δὲν ξέρω καὶ τί εἶναι αὐτὴ ἡ δικηγορικὴ, καὶ σὲ τί θὰ χρησιμέψῃ ἐδῶ πέρα.

— Νά! Ὅποιος ἀπὸ 'κεινοὺς ποῦ εἶναι ἐδῶ μέσα ἔχει παρά-
 πονα, θὰ μοῦ τὰ λέγει, κι' ἐγὼ θὰ κάμω ἀγωγή στὸν Θεόν!
 Ἐννοεῖται ὅτι θ' ἀποζημιώνομαι γιὰ τὸν κόπο μου...

— Τί λές, βρε ἀδερφέ; Τοῦ ἀπολογήθηκε ὁ Ἅγιος Κασσιανός
 μὲ ἀπορία. Ἄν εἶνε ἔτσι τότε ἐσὺ θὰ εὐεργετήσῃς τὸν κόσμον
 ἐδῶ μέσα! Πρῶτα- πρῶτα ἐγὼ ἔχω ἓνα σωρὸ παράπονα.

— Τότε ἀρχίζομεν, ἀδὰ τώρα. Πέ μου τὸ ἱστορικὸ τῆς ὑπό-
 θεσίς σου, γιὰ νὰ συντάξω τὴν ἀγωγή...

— Ἀρχίζω, φίλε μου. Ἐδῶ μέσα εἶμαστε πολλοὶ ἅγιοι...

— Εἴστε πολλοί; Ἔ; Πολὺ καλὰ! Πολὺ καλὰ! Λέγε...

— Κι' ἐνῶ ὅλοι μας ὡς ἅγιοι πρέπει νὰ ἔχωμε τὲς ἰδίες τι-
 μές καὶ τὲς ἰδίες προσφορὰς ἀπὸ τὸν κόσμον... ἄλλοι ἔχουν πάρα
 πολλές, ἄλλοι ἔχουν πολλές, ἄλλοι ἔχουν λίγες, καὶ ἄλλοι σὰν
 ἐμένα δὲν ἔχουν καθόλου!...

— Τί λές, βρε ἀδερφέ; Τότε νὰ εἶπῃς ὅτι ἡ Ἀδικία ἔχει τὴ
 σειρὰ της καὶ στὸν Παράδεισον! Μωρέ, κι' ἐγὼ ἐνόμιζα πῶς
 αὐτὴ ἡ εὐλογημένη βρίσκονταν πάντα στὴν Κόλαση!

— Τώρα, κύρ δικηγόρε, δὲ μοῦ λές ἔχω δίκαιον νὰ παραπο-
 νοῦμαι, ἢ δὲν ἔχω;

— Ἐχεις, ἀλλὰ νὰ μοῦ δώσῃς τὰ στοιχεῖα τῆς ἀγωγῆς. Πρέ-
 πει νὰ μοῦ δείξῃς ἓνα πρόσωπο ποῦ σὲ ἀδικεῖ...

— Νά!... Ἐγὼ μαθὲς ὁ Ἅγιος Κασσιανός δὲ λαβαίνω τίπο-
 τα ἀπὸ τὸν Κόσμον... ἐνῶ ὁ Ἀἰ-Νικόλας ἔχει κάθε ἡμέρα καὶ
 ἀποστολές. Σήμερα ἤμουν στὸν Ἀπόστολο Πέτρο, καὶ δὲν πρό-
 φταινε ὁ καυμένος ν' ἀνοίγῃ καὶ νὰ κλείῃ τὴν θύρα γιὰ νὰ μπαίνουν
 μέσα τὰ κηριὰ καὶ τὰ λάδια, τὰ θυμιάματα, τὰ χαμπαναριά, οἱ
 ἐκκλησίες, οἱ λειτουργίες... Αὐτὰ ὅλα ἀνήκουν στὸν Ἀἰ Νικόλα
 μοναχά!... Μὲ κατάλαβες;

— Νάι, ναί! Σὲ κατάλαβα. Ἀνάγκη νὰ συντάξω μιὰ ἀγωγή
 ἐναντίον τοῦ Ἀἰ-Νικόλα.

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ βρῶ τὸ δίκιο μου;

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν Θεό. Πῶς καταλαβαίνεις; εἶναι
 ἀκέραιος ὁ Θεός;

— Καὶ πολὺ μάλιστα!

— Τότε ἔχεις ἀπὸ τώρα τὸ δίκιο στὴν τσέπη σου.

Ἐνῷ ὁ ἅγιος Κασσιανὸς χαίρονταν, ὁ δικηγόρος πῆρε τὴν πένα του, διπλώσε τὸ χαρτί τοῦ μάκρους κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ τὴν ἀγωγή :

Ἀ γ ω γ ῆ

Ἀγίου Κασσιανοῦ, κατοίκου τοῦ Παραδείσου
κατὰ

Ἀγίου Νικολάου, κατοίκου ὡσαύτως

Π α ρ ᾱ δ ε ι σ ο ς τῇ

Ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Παραδείσου

« Ὁ ἀντίδικος πρὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου σφετεριζόμενος τὰ εἰς ἅπασαν τὴν κοινότητα τοῦ Παραδείσου ἀνήκοντα ἀγαθὰ, ἐνεργεῖ παρὰ τῷ Κόσμῳ, καὶ τῷ ἀποστέλλονται ταῦτα ἐπ' ὀνόματί του χωρὶς νὰ καρποῦται ἄλλος τις ἐκ τούτων. Μεταξὺ τῶν ἀδικουμένων παραδεισιτῶν τυγχάνω καὶ ὁ ὑποφαινόμενος καὶ παρακαλῶ ὅπως κατὰ τὸν Νόμον διαταχθῇ ἐμπροσθέντως οὗτος νὰ μοὶ ἀποτίσῃ τὸ ἀνάλογόν μου ἐξ ὅλων τῶν ποσοτήτων ἃς ἔχει λάβει μέχρι σήμερον, καὶ νὰ παύσῃ εἰς τὸ ἐξῆς διενεργῶν ἐπ' ὀνόματί του τὰς ἐκ τοῦ Κόσμου ἀποστολὰς κηροῦ, ἐλαίου, θυμιάματος, κωδωνοστασίων, ἐκκλησιῶν, λειτουργιῶν κ.λ.π.

Προτείνω μάρτυρας τῶν διηγεσθῶν τούτων ἀποστολῶν τούς : Ἀπόστολον Πέτρον θυρωρόν, καὶ τοὺς παρ' αὐτῷ εὐρισκομένους θεράποντας, οἵτινες συνοδεύουσιν αὐτὰς εἰς τὰς ἀποθήκας τῆς κατοικίας του.

Εὐπειθέστατος»

Ἄμα ἐτελείωσε τὴν ἀγωγή τὴν ἔδωκε τοῦ Ἀγίου Κασσιανοῦ λέγοντας :

— Ὑπόγραψέ τη.

— Ποῦ νὰ βάλω τὴν ὑπογραφή μου ;

— Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ « Εὐπειθέστατος ».

Ὑπόγραψε ὁ Ἅγιος Κασσιανός, καὶ μετὰ τὴν ὑπογραφή τὸν ρώτησε :

— Τώρα τί ἄλλο χρειάζεται ;

— Νὰ πάρῃς τὴν ἀγωγή καὶ νὰ πᾶς στὸ γραμματεῖα τοῦ Κυρίου Θεοῦ, νὰ τὴν δώκῃς. Τὰ ἄλλα θὰ ἔρθουν μοναχὰ τους.

Στὴ στιγμὴ ὁ Ἅγιος Κασσιανὸς μιὰ καὶ δυὸ στὸ γραμματεῖα τοῦ Θεοῦ τοῦ δίνει τὴν ἀγωγή, καὶ ἀμέσως γύρισε πίσω στὸ κελλί του.

Τὸ ἄλλο τὸ πρῶτ' ὅταν ὁ Ἅγιος Κασσιανὸς πῆγε νὰ παρουσιασθῇ στὸ Θεὸ μαζί με ὅλους τοὺς ἄλλους τοὺς Ἀγίους, ὁ Θεὸς τὸν ρώτησε με ἀυστηρότητα :

— Δικὴ σου εἶναι αὐτὴ ἡ ἀγωγή ;

— Δικὴ μου. Παμμέγιστε ! ἀπολογήθηκε ὁ ἅγιος Κασσιανός.

— Ποιὸς σοῦ τὴν ἔφτιασε ;

— Ἕνας δικηγόρος ...

— Ποῦ βρέθηκε αὐτὸς ὁ δικηγόρος ἐδῶ ;

— Χτὲς ἦρθε καὶ μένει στὸ κελλί μου.

Ἀμέσως ὁ Θεὸς διέταξε ἕναν ἄγγελο νὰ πάη νὰ φέρῃ μπροστὰ τὸ δικηγόρο ἀπὸ τὸ κελλί τοῦ Ἀγίου Κασσιανοῦ. Πέταξε ὁ ἄγγελος καὶ σὲ μιὰ στιγμή ἔφερε τὸ δικηγόρο στὸ θεῖκὸ παλάτι. Ὑστερα ὁ Θεὸς φώναξε βαρεῖά-βαρεῖά :

— "Αἰ-Νικόλα ! "Αἰ Νικόλα ! ...

Πουθενὰ ὁ "Αἰ-Νικόλας. Ἦταν ἀπών. Ἀμέσως πάλι ὁ Θεὸς διέταξε ἑκατὸ ἄγγέλους νὰ φέρουν γύρω στὸν Παράδεισο κι' ὅπου βρεθῇ νὰ τὸν φέρουν. Πέταξαν οἱ ἄγγελοι καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισαν λέγοντας :

— Γυρίσαμε ὅλον τὸν Παράδεισο, ἀλλὰ πουθενὰ δὲν τὸν ἔβραμε' θὰ πῇ πῶς δὲν εἶναι ἐδῶ.

— Θὰ πάησε στὸν Κόσμο, εἶπε ὁ Ἅγ. Κασσιανός, νὰ μαζέψῃ τὰ εἰσοδήματά του...

— « Σιωπὴ » ! τοῦ εἶπε ὁ Θεός. Καὶ ὕστερα γυρίζοντας πρόσταξε τοὺς ἑκατὸ ἄγγέλους :

— Νὰ πεταχθῇτε στὴ Γῆ, νὰ τὴν κάνετε ἄνω-κάτω, καὶ ὅπου τὸν βρῆτε νὰ τὸν πάρετε ὅπως καὶ ἂν βρίσκεται καὶ νὰ τὸν φέρετε ἐδῶ ! Πηγαίνετε !

Πέταξαν ἀμέσως οἱ ἄγγελοι στὴ Γῆ καὶ τὴν ἔκαναν ἄνω κάτω. Ὑστερα ἀπὸ πολλὴν ὥρα γύρισαν καὶ τὸν ἔφεραν γυμνόν, με τὸ σῶμακό του μοναχά. Ἐτρεμε ἀπὸ τὸ κρύο. Ἐτρεχαν τὰ νερά ἀπὸ ἀπάνω του, καὶ κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα ναυτικὸ λιγοθυμισμένο.

— Ποῦ ἦσουν ; Τοῦ φώναξε ὁ Θεὸς με κατεβασμένα φρύδια.

— Ἐκεῖ ποῦ με προσκαλοῦσαν οἱ Χριστιανοί, "Υψιστε Θεέ μου. Ἀπολογήθηκε ὁ "Αἰ-Νικόλας.

— Καὶ τί εἶναι αὐτὸς ποῦ ἔχεις στὰ χέρια σου ;

— Εἶναι ἕνας καυμένος ναυτικὸς μοναχοπαῖδι τῆς μάνας του ποῦ τὸν πῆραν τὰ κύματα τὴν νύχτα μέσα στὴ καρδιά τῆς Μαρίας Θάλασσας !

Τότε γυρίζει ὁ Θεός καὶ λέγει τοῦ ἁγίου Κασσιανοῦ :

— Εἶδες γιατί ὁ κόσμος στέλλει καράβια τὸ κηρί, τὸ λάδι, τὸ θυμίαμα κτλ. στὸν "Αἰ-Νικόλα; "Οποῖος κοιμᾶται, καὶ στὸν Παράδεισο ἂν βρίσκεται, πάντα λησμονημένος θὰ εἶναι.

— Ἀλλά. . ἄρχισε νὰ μιλήσῃ ὁ δικηγόρος.

— Στάσου μιὰ στιγμή. Τοῦ εἶπεν ὁ Θεός. Δὲν ἤρθεν ἀκόμη ἡ ἀράδα σου.

"Ἵστερα γυρίζοντας πρὸς τοὺς Ἀγίους εἶπε:

— "Αἱ τοὶ καὶ λοιποὶ κάτοικοι τοῦ Παραδείσου! Ἀφαιρῶ ἀπὸ τὸν "Αἴσιο Κασσιανὸ τὰ τρία-τέταρτα τῆς ἀγιωσύνης του, γιὰ τιμωρία του καὶ τὸν καταδικάζω κάθε τρία χρόνια στὴν ἀράδα νὰ μὴ γιορτάζεται καὶ νὰ γιορτάζεται κάθε τέσσαρα χρόνια μιὰ φορά!

Ὁ "Αἴσιος Κασσιανὸς ἔκλινε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν ἐντροπή του, καὶ ἐβλασφήμησε τὴν ὥρα ποῦ ἔκανε γνωριμία μὲ τὸ δικηγόρο.

— Τί εἶδος δικαστήριον εἶναι αὐτό! εἶπε ὁ δικηγόρος μέσα του ἄλλ' ὁ Θεὸς τὸ ἄκουσε καὶ εἶπε στὸν Ἀπόστολο Πέτρο:

— Πῶς μπῆκεν αὐτὸς ἐδῶ μέσα;

— Μὲ εἰσιτήριο.

— Φέρ' το ἐδῶ γλήγορα!

Ἐτρεῖξεν ὁ καυμένος ὁ Ἀπόστολος Πέτρος στὸ γραφεῖό του, πῆρε τὸ εἰσιτήριο καὶ παρουσιάστηκε μπροστὰ στὸν Θεό!

— Ὅριστε, τοῦ εἶπε.

Τὸ πῆρε ὁ Θεὸς στὸ χερί του, καὶ ἅμα τὸ εἶδεν εἶπε στὸν Ἀπόστολο Πέτρο:

— Δὲν τὸ κατάλαβες ὅτι τὸ εἰσιτήριο αὐτὸ εἶναι κίβδηλο;

— Δὲν τὸ κατάλαβα, Ὑψιστέ μου, ἀπολογήθηκεν ὁ Ἀπόστολος Πέτρος· ἐνῷ ὁ δικηγόρος ἔτρεμεν ἀπὸ τὸ φόβον του φιθυρίζοντας:

— Πλαστογραφία ... δέκα χρόνια φυλακή!

— Νά, εἶπεν ὁ Θεός. Αὐτὸ ἦταν γιὰ τὴν «Κόλαση» καὶ ἔγραψε «Παράδεισο». Νά, ἀκόμη διαβάζεται ἡ λέξις «Κόλαση»

— Κι' ἐγώ, Ὑψιστέ μου, ἐπανελάβην ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, τὸ θεώρησα γιὰ ὄχι γνήσιο, ἀλλὰ ἔτυχεν ἐκεῖ τοῦ λόγου του, ὁ ἅγιος Κασσιανός, καὶ μ' ἐγκαρδίωσεν ὅτι δὲν εἶνε κίβδηλο.

"Ἵστερα ὁ Θεός εἶπε τὰ τελευταῖα του λόγια:

— Πηγαίνετε ὅλοι! καὶ σύ, Πέτρε, πάρε αὐτὸν τὸν κύριον δικηγόρο, βγάλ' τον ὅξω ἀπὸ τὸν Παράδεισον καὶ ἄνοιξε ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα καλλίτερα τὰ μάτια σου!

Ἀπ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ ἅγιος Κασσιανός, κατὰ τὴν δια-

ταγήν τοῦ Θεοῦ, γιορτάζεται κάθε 29 Φεβρουαρίου, κι' ἔτσι τρία χρόνια δὲ γιορτάζεται κι' ἓνα γιορτάζεται !

X. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΠΡΟΠΟΣΙΣ

Σ' ΕΝΑ ΓΕΡΟΝΤΟΠΑΛΛΗΚΑΡΟ

[εἰς τὸ συμπόσιον τῶν γενεθλίων του]

Τί νὰ σᾶς πῶ ! Ἐξίσταμαι καὶ χάνω τὸ μυαλό μου,
καὶ μοῦρχεται κατὰ πετρῶν νὰ σπάσω τὸ ξερό μου,
τί διάβολο τοῦ κάπνισεν αὐτοῦ τοῦ Περδικάρη
καὶ κάθε χρόνο ποῦ γερνᾷ τῶχει κρυφὸ καμᾶρι !

— Ἐγὼ, σοῦ λέει, γενέθλια ! Γλεντῶ καὶ ξεφαντώνω !
— Βρὲ ἄμάν ! γιατί ; — Γιατ' ἔχασα ἀκόμα ἓνα χρόνο !

Ἄκοῦς μυαλό ! ἐδῶ κάνεις μὲ τῆς φευτιῆς γυρεύει
νὰ κρύβῃ τὰ χρονάκια του καὶ νὰ τὰ λιγοστεύῃ
καὶ νὰ περνᾷ πάντα νειός, τσιλίκι, παλληκᾶρι
καὶ τοῦτος, μωρὲ μάτια μου, τῶχει κρυφὸ καμᾶρι...
γιατί ; — γιατί προσπέρασε, σοῦ λέει, τὰ πενήντα
καὶ τρέχει τὸν κατήφορο κυλώντας 'ς τὰ ἐξήντα !

Ἐλα, Χριστὲ καὶ Παναγιά ! Μὰ δὲν καταλαμβάνει
πῶς ἔτσι τὴν ὑπόληψι τῶν γυναικῶν τὴν χάνει,
πῶς γίνεται ρεντίκολο τῶν θηλυκῶν ἀνθρώπων
καὶ παντρεμμένων καὶ χηρῶν καὶ νειῶν καὶ μετοκόπων,
ὅπου θὰ λένε αὔριο : — Αὐτός ; ὁ Περδικάρης ;
Δὲν ντρέπεσαι ; Αὐτός, καλέ, κοντεύει ἐξηντάρης !

Δὲν βλέπει καὶ ποῦ κάθε μιὰ σωστή, φρόνιμη νέα,
σὰν κάμη πλιά ἀπόφασι κ' ἐμβῇ εἰκοσιεννέα,
δὲν τὸ κουνάει ἀπ' ἐκεῖ στέκει ἐκεῖ γιὰ πάντα
κι' ὅλος ὁ κόσμος νὰ χαλνᾷ, αὐτὴ δὲν πάει τριάντα !

Κι' αὐτός ! δὸς του ξεφάντωμα καὶ δὸς του φασαρία
ποῦ κλείνει, λέει, πενήντα δυὸ καὶ πάει πενήντα τρία !

Σπουδαῖο κέρδος δηλαδὴ ! ποῦ ὁλονὲν ζαρώνεις
καὶ κουβαριάζεις, λιγᾶς, τσακίζεσαι, σκεβρώνεις,